

Autoretrat amb fonda

Patricia Langdon-Davies reconstrueix a les memòries l'ambient de la postguerra a través de la història de la Casa Rovira de Sant Feliu de Guíxols

Patricia Langdon-Davies , a l'esquerra, i el seu marit, a la dreta, amb alguns dels seus hostes. Foto: ARXIU DE SANT FELIU DE GUÍXOLS.

Podria ser la continuació, als anys cinquanta i desplaçada a Sant Feliu de Guíxols, de la crònica que va escriure Nancy Johnstone sobre la Tossa dels anys trenta a Un hotel a la costa, però El gat, unes llavors i quinze llibres, les memòries de Patricia Langdon-Davies (Buckhurst Hill, Essex, 1922) que acaba de publicar la Diputació de Girona dins la col·lecció 'Josep Pla', és més que això: ja és, de fet, un altre món. Ho sabien fins i tot els amics anglesos dels Langdon-Davies, desconcertats davant la seva determinació d'anar a viure a un país afligit per un règim dictatorial. "Hi anem pel sol", van aprendre a dir per tranquil·litzar-los, però en realitat hi anaven per compromís, per fidelitat, per afecte; és a dir, decidits a quedar-s'hi per sempre. John Langdon-Davies (Zululàndia, Sud-àfrica, 1897-Kent, Anglaterra, 1971), un dels corresponsals anglesos que més es va implicar amb la causa

republicana, mai s'havia sentit tan intensament unit a una comunitat com els tres anys que havia viscut a Sant Feliu abans de la guerra, entre 1926 i 1929, i estava decidit a recuperar aquell sentiment de pertinença a pesar d'haver de travessar per obtenir-lo la densa obscuritat franquista, recorda la seva vídua. Així que el 1950 es van vendre la casa d'Ashford, a Kent, i van fer les maletes per viatjar a Catalunya. Amb ells s'enduïen els seus objectes més preuats: un gat tigrat que moriria al cap de dos anys, unes quantes llavors de la seva flor preferida, i una col·lecció de quinze clàssics de la literatura anglesa en edició manejable, per assegurar-se la lectura si venia la pobresa i havien de vendre's la biblioteca grossa.

La primera destinació va ser Premià de Mar, on el poeta Marià Manent, que coneixia Langdon-Davies dels anys vint i li professava un agraïment profund pel pla de suport que havia impulsat per als escriptors catalans durant la guerra, els va oferir la seva residència de cap de setmana perquè s'hi allotgessin el temps que fes falta mentre buscaven la casa on projectaven obrir-hi el seu hotel. Van tardar dos anys a trobar-la, però la Casa Rovira, l'antiga finca d'un comerciant surer al camí de Sant Amanç, als afores de Sant Feliu, era més del que s'havien atrevit a imaginar tot i la insistència dels panys a trencar-se i els talls de llum constants. Tenia els seus propis fantasmes i tot, a l'habitació número 6 en particular, on travessaven ombres en direcció al lavabo, aquests lavabos de funcionament tan anàrquic, que acabarien sent un dels signes distintius de l'establiment els seixanta anys que va estar en servei (el van vendre el 2007), sobretot perquè "per estirar la cadena, s'havien de seguir les instruccions que eren entregades amb delicadesa als hostes".

Quan van tenir l'edifici a punt, John Langdon-Davies va fer imprimir un anunci a la primera plana de The Times: "Autor anglès i la seva esposa accepten hostes en una vella casa espanyola". La idea era atraure aquells mateixos amics d'Anglaterra que s'havien escandalitzat amb la seva marxa, seduïnt-los amb la benignitat del clima i la substanciosa cuina mediterrània, però el dia que Patricia Langdon-Davies va sentir a l'entrada el cotxe que portava els primers clients, estava tan espantada, que s'hauria agenollat a resar perquè fos la policia que venia a fer un arrest, explica en el llibre, escrit de cap a cap amb un fi humor anglès.

El gat, unes llavors i quinze llibres, amb el subtítol Una anglesa ve a viure a Catalunya el 1950, és la rememoració

detallada i amena de com va néixer un dels hotels més insòlits de la Costa Brava i d'alguns dels seus estadants més cèlebres ("la Gent", els anomenaven, per estalviar-se cerimònies), com ara l'escriptora Rebecca West, a qui van haver de renyar perquè de nit se la sentia roncar i que va expiar el seu pecat aprenent a ballar sardanes millor i tot que Langdon-Davies, que n'era un fervent practicant, o l'editora i rica hereva Nancy Cunard, que ofegava amb quantitats indecents de brandi, vi i anís l'angoixa que li haguessin negat el visat per quedar-se més temps al país. Però també s'hi pot entreveure, com explica l'escriptor Matthew Tree en el pròleg i a pesar que l'autora insisteix que no vol fer lloc a la política en les seves pàgines, com era l'Espanya del franquisme a través dels ulls d'una anglesa que admet que no va tenir cap mala experiència personal per causa del règim, "però hi havia una mena de teló de fons amb sospites i cautela sota les quals transcorria la vida diària", i situacions veritablement estranyes per a una forastera, com ara que els policies, tan presents arreu, no somriguessin mai, ni per educació, o que la gent hagués de parlar en català xiuxiuejant i només alcés la veu servint-se d'un castellà que tenia "el to artificial d'una llengua estrangera".

El llibre el presentarà aquest divendres (19 h) la mateixa Patricia Langdon-Davies al Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols, municipi on resideix encara avui i al qual va cedir el 2007 l'arxiu personal del seu marit, acompanyada de l'alcalde, Joan Alfons Albó; el vicepresident de la Diputació, Xavier Soy, i el director de la col·lecció 'Josep Pla', Lluís Muntada.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-11-2011 Pàgina 41

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/478858-autoretrat-amb-fonda.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss